

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr. 2, Intrarea B1, Sectorul 5, 76112 București 40, România

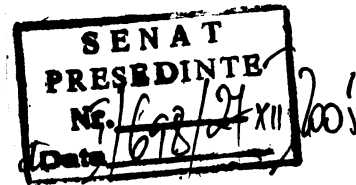
Telefon: (+40-21) 313-2531 Fax: (+40-21) 312-5480

Internet : <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.1030A/2005

Nr.8051

21 decembrie 2005

Domnului NICOLAE VĂCĂROIU
PREȘEDINTELE SENATULUI

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale vă înaintăm, alăturat, copia sesizării cu privire la neconstituționalitatea art.20 alin.(5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.154/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.1012 din 15 noiembrie 2005, aprobată prin lege, formulată de 38 senatori.

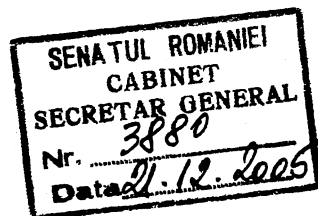
Vă adresăm rugămintea de a comunica punctul dumneavoastră de vedere până la 5 ianuarie 2006, ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la 11 ianuarie 2006.

Primiți, vă rog, Domnule Președinte, asigurarea deplinei noastre considerații.

PREȘEDINTE

Prof. univ. dr. IOAN

Parlamentul României
Senat

CABINET SECRETAR

Nr. VII/NT

Senator Antonie IORGOVAN

DATA: 21.12.2005

Către,

SECRETARIATUL GENERAL

Domnule Secretar General,

În baza art. 27 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă înaintăm **Sesizarea** Curții Constituționale cu privire la alin. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 154/2005, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 1012 din data de 15.11.2005, aprobată prin Lege, în ședința din data de 20.11.2005, sesizare semnată de următorii senatori, potrivit tabelului anexat.

Vă rugăm ca în baza textului legal invocat să înaintați, de îndată, această sesizare, Curții Constituționale.

Vă rog să primiți, Domnule Secretar General, expresia sentimentelor mele de aleasă stimă și considerație.

SENATOR

Prof.univ.dr. ANTONIE IORGOVAN

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENAT

21 decembrie 2005

C ă t r e,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Î n a t e n Ț i a

DOMNULUI PREȘEDINTE

Prof. univ. dr. IOAN VIDA

Subsemnații senatori, semnatori potrivit tabelului anexat, în baza art. 146 lit. a din Constituție, formulăm prezenta

SESIZARE

cu privire la neconstituționalitatea alin. (5) al art. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 154/2005, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 1012 din data de 15.11.2005, aprobată prin Lege, în ședința din data de 20.11.2005

I. Încălcarea art. 115 alin. (4) din Constituție.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 154/2005 are ca obiect rectificarea bugetului de stat pe anul 2005, dar textul atacat reglementează o problemă care vizează organizarea unităților din sănătatea publică, inclusiv destituirea conducerii acestora, prin folosirea termenului înșelător de „restructurare”. Chiar dacă s-ar avea în vedere sensul propriu al termenului de „restructurare”, termen specific în Dreptul administrativ, Dreptul muncii și în Știința administrației, nu era o „situație extraordinară, a cărei reglementare nu putea fi amânată”. Cuvântul restructurare este un derivat al cuvântului structură, care derivă de la latinescul *struere* = a construi. De aici relația dintre sistem – structură - funcție și, respectiv, metoda de cercetare structural-sistemică, fundamentată prin anii '70 și în România (Lepădătescu, Deleanu, N. Popa etc.).

Restructurarea este, așadar, o operație care presupune analize complexe, anchete, interviuri, cercetări la fața locului etc., ceea ce înseamnă că actele normative prin care se realizează, logic, nu se adoptă peste noapte, ci în urma unor studii, a unor note de fundamentare, a unor expertize, după ample și complexe consultări, cu experți și, firește, după dezbateri în comisiile parlamentare, respectiv în plenul Camerelor.

De altfel, Curtea Constituțională, prin decizia nr. 255 din data de 11.05.2005, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 511 din data de 16.06.2005, a statuat: „Dincolo de caracterul tranșant al formulei utilizate de

legiuitorului constituant, intenția acestuia și finalitatea urmărită, constând în restrângerea domeniului în care Guvernul se poate substitui Parlamentului, adoptând norme primare în considerarea unor rațiuni pe care el însuși este suveran să le determine, sunt evidențiate cu pregnanță de deosebirile dintre actualul text constituțional și cel anterior, fostul articol 114 alin. (4) din Constituție, în forma inițială. Potrivit aceluși text, posibilitatea Guvernului de a adopta ordonanțe de urgență era condiționată exclusiv de existența unor cazuri excepționale.

Termenul "cazuri excepționale" acolo utilizat a fost înlocuit, în noua redactare, cu acela de "situații extraordinare". Mai mult, deși diferența dintre cei doi termeni, din punctul de vedere al gradului de abatere de la obișnuit sau comun căruia îi dau expresie, este evidentă, același legiuitor a simțit nevoia să o pună la adăpost de orice interpretare de natură să minimalizeze o atare diferență, prin adăugarea sintagmei "a căror reglementare nu poate fi amânată", consacrand, astfel în terminis imperativul urgenței reglementării. În sfârșit, din rațiuni de rigoare legislativă, a instituit exigența motivării urgenței în chiar cuprinsul ordonanței adoptate în afara unei legi de abilitare.

Chiar sub imperiul reglementării constituționale anterioare în materie, Curtea, referindu-se la cazul excepțional, de care depindea legitimitatea constituțională a adoptării unei ordonanțe de urgență, a statuat că acesta este definit în raport cu "necesitatea și urgența reglementării unei situații care, datorită circumstanțelor sale excepționale, impune adoptarea de soluții imediate, în vederea evitării unei grave atingeri aduse interesului public" (Decizia nr. 65 din 20 iunie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 129 din 28 iunie 1995). Cu aceeași finalitate, a definirii cât mai precise a cazului excepțional, Curtea a precizat că de esența acestuia este caracterul obiectiv, "în sensul că existența sa nu depinde de voința Guvernului care, în asemenea împrejurări, este constrâns să reacționeze prompt pentru apărarea unui interes public pe calea ordonanței de urgență" (Decizia nr. 83 din 19 mai 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 8 iunie 1998).

Cele statuate de Curte în această materie, sub imperiul reglementării constituționale anterioare, ca urmare a unei interpretări care transgresa litera textului constituțional, evidențiindu-i înțelesul prin prisma intenției legiuitorului constituant și a finalității urmărite, precum și prin utilizarea unor principii și constante ale dreptului, sunt cu atât mai pertinente, în prezent, dacă se are în vedere că punctul de vedere înfățișat își are suport deplin în chiar litera reglementării constituționale de referință, în actuala sa redactare.

De altfel, însuși Guvernul, în art. 2 lit. a) din Ordonanța de urgență nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 361 din 26 aprilie 2004, definește situația de urgență în termeni similari celor utilizați de Curte,

și anume ca "eveniment excepțional, cu caracter nonmilitar care prin amploare și intensitate amenință viața și sănătatea populației, mediul înconjurător, valorile materiale și culturale importante, iar pentru restabilirea stării de normalitate sunt necesare adoptarea de măsuri și acțiuni urgente, alocarea de resurse suplimentare și managementul unitar al forțelor și mijloacelor implicate".

II. Încălcarea art. 115 alin. (6), coroborat cu art. 34 din Constituție.

Potrivit alin. (6) al art. 115 „Ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică”.

Se observă că legiuitorul constituant a interzis ca prin ordonanțe de urgență să fie afectat „regimul drepturilor, libertăților și îndatoririlor prevăzute de Constituție”, iar printre drepturile prevăzute de Constituție este și dreptul fundamental la ocrotirea sănătății, reglementat de art. 34, în forma:

„(1) Dreptul la ocrotirea sănătății este garantat.

(2) Statul este obligat să ia măsuri pentru asigurarea igienei și a sănătății publice.

(3) Organizarea asistenței medicale și a sistemului de asigurări sociale pentru boală, accidente, maternitate și recuperare, controlul exercitării profesiilor medicale și a activităților paramedicale, precum și alte măsuri de protecție a sănătății fizice și mentale a persoanei se stabilesc potrivit legii.”

Constatăm că după ce se menționează în alin. (1) că dreptul la ocrotirea sănătății este garantat, din alin. (3) rezultă, foarte clar, că problema organizării asistenței medicale, controlul exercitării profesiilor medicale și alt măsuri de protecție a sănătății fizice și mentale a persoanei „se stabilesc potrivit legii”, subînțelegându-se că este vorba de lege și nu de ordonanță de urgență și, în orice caz, de legile care au ca obiect asistența medicală în general și nu rectificarea bugetului de stat, dincolo de aspectul neprofesional, din punct de vedere al regulilor tehnicii legislative, apare și cel de natură constituțională. Art. 34 din Constituție obligă ca problemele ce fac obiectul alin. (3) să fie reglementate expres prin legi speciale, legi ordinare, consacrate acelor materii și nu în mod implicit, ca texte pasagere în legi consacrate altor materii și, în orice caz, nu prin texte agățate în ordonanțe de urgență, consacrate altor materii. Este ideea care rezultă din garantarea, prin Constituție, a dreptului cetățeanului la ocrotirea sănătății, drept la care există obligația statului de a reglementa, în mod serios și coerent, aspectele care vizează asigurarea sănătății publice, organizarea asistenței medicale. Statul trebuie să dea dovadă de seriozitate și responsabilitate.

Modul în care s-a strecurat alin. (5) al art. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 154/2005, atacat, scoate în evidență intenția statului, prin Guvern, de a eluda regimul legal, iar prin efectele produse de acest text se demonstrează că, în realitate, se urmărește epurarea directorilor de spitale, între care și savanți de

renume mondial și înlocuirea acestora cu persoane alese pe criterii politice, încălcându-se obligația care revine statului, în speță Guvernului, potrivit art. 34 din Constituție.

III. Încălcarea altor texte din Constituție, care se află în consonanță cu alin. (6) al art. 115.

Reglementându-se o formulă primitivă, de destituire a consiliilor directoare și a consiliilor de administrație, alin. (5) al art. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 154/2005, la care ne referim, apare ca fiind contrar art. 16, întrucât reglementează, pentru cei față de care se emit ordine ministeriale de „restructurare”, un regim discriminatoriu, în raport cu persoanele care sunt supuse regimului de anchetă administrativă și de sancționare, potrivit Legii spitalelor, Legea nr. 270/2003.

În aceeași ordine de idei, pot fi invocate și art. 24, referitor la dreptul la apărare sau principiul „prezumției de nevinovăție”, prevăzut de art. 23, precum și de Convenția europeană pentru drepturile omului, respectiv, principiul dreptului la o anchetă echitabilă, ca dimensiune a dreptului la un proces echitabil, principiu consacrat și de art. 21 alin. (3) din Constituția României.

Este în afară de orice îndoială că aici poate fi invocată și încălcarea art. 41 din Constituție, cu trimitere la art. 73 alin. (3) lit. j), la art. 52 și art. 126 alin. (6).

IV. Încălcarea principiilor statului de drept, a statutului social, a demnității și dreptății, prevăzute de art. 1 alin. (3) din Constituție.

Această stare conflictuală, dintre textul atacat și Constituție, rezultă și din împrejurarea că Ministrul Sănătății în funcțiune, a emis, în mod abuziv, zeci și zeci de ordine, prin care a destituit conducerile diferitelor spitale, în condițiile în care, din Consiliile de administrație fac parte, potrivit art. 25 din Legea nr. 270/2003, reprezentanți de la diferite structuri (ex.: reprezentanți ai consiliilor locale, ai consiliilor medicilor, ai universităților de medicină etc.), care nu sunt subordonate Ministrului Sănătății. Poate un text pasager, în Ordonanța de urgență privind rectificarea bugetului, să arunce în aer întregul sistem legal de funcționare a spitalelor în România?

Așa de exemplu, prin Ordinul 1354/15.12.2005 s-a dispus de către Ministrul Sănătății „restructurarea” comitetului director al Spitalului Universitar de Urgență București, începând cu data de 16 decembrie 2005 „prin revocarea din funcțiile de conducere deținute a membrilor comitetului director prevăzuți în anexa nr. 1”.

De asemenea, prin Ordinul 1374/15.12.2005 s-a dispus restructurarea consiliului de administrație al aceluiași spital, începând cu data de 16 decembrie 2005, „prin invalidarea componentei consiliului de administrație, care își încetează activitatea”.

Netemeinicia, nelegalitatea și neconstituționalitatea acestor acte este evidentă. În ceea ce privește motivarea „pe fond” a măsurilor dispuse prin cele două ordine, în sensul

neîndeplinirii corespunzătoare a atribuțiilor legale ce revin consiliului de administrație, respectiv comitetului director, în sensul „înregistrării de arierate”, aceasta este neîntemeiată și formulată cu rea-credință, pentru a da o palidă aparență de legalitate și, implicit, de constituționalitate măsurilor dispuse.

Chiar din cuprinsul Raportului de control din data de 09.12.2005 al Comisiei Centrale de analiză și evaluare, după cum s-a relatat în media, rezultă că toate datoriile scadente, aferente anului 2004 au fost INTEGRAL ACHITATE, astfel încât nu se poate pune în discuție existența unor arierate „acumulate”.

Este evident, că aceste acte administrative fundamentate pe art. 20 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 154/2005, atacat, au urmărit înlăturarea persoanelor „incomode” din organele de conducere ale Spitalului Universitar de Urgență București, în primul rând a colegului nostru Prof.univ.dr. Sorin Oprescu, care are o singură vină, aceea de a fi senator P.S.D.

În mod nelegal și neconstituțional, ministrul sănătății a dispus revocarea din funcție a membrilor consiliului de administrație (prin așa-numita „invalidare”, operațiune nepermisă de Legea spitalelor), respectiv a membrilor comitetului director, invocând dispozițiile Legii spitalelor nr.270/2003, HG nr.168/2005 și ale OUG nr.154/2005.

Nici un text din cuprinsul acestor acte normative nu prevede dreptul ministrului sănătății de a revoca membrii organelor colegiale de conducere ale unui spital.

Dimpotrivă, conform art.23 alin.4 din Legea nr.270/2003, *„Membrii comitetului director sunt numiți pe o perioada de 4 ani de către consiliul de administrație, prin concurs organizat în condițiile legii.”*, iar *„revocarea membrilor comitetului director, si anume a directorului general, a directorului general adjunct medical, a directorului administrativ, a contabilului-sef sau a directorului de îngrijiri, in cazul nerealizării indicatorilor de performanta a activității stabiliți în contractul de administrare sau in cazul săvârșirii de abuzuri ori de abateri, se face de către consiliul de administrație. Ministerul Sănătății, direcția de sănătate publică și/sau ministerul de resort pot propune revocarea membrilor comitetului director.”* (art.29 alin.2).

Din textele speciale de mai-sus rezultă că singurul organ competent să dispună revocarea membrilor comitetului director, prin întreruperea mandatului de 4 ani prevăzut de lege, este Consiliul de Administrație; ministrul sănătății nu are decât posibilitatea de a formula propuneri de suspendare sau revocare, după caz, în condițiile stabilite de art.29 din lege, fiind, aici, și efectele textelor constituționale evocate anterior.

În plus, revocarea membrilor comitetului director are întotdeauna caracterul unei sancțiuni administrativ-disciplinare, putând fi dispusă numai în urma unei cercetări administrative prealabile și doar în măsura în care nu se realizează indicatorii de performanță stabiliți în contractul de administrare, respectiv pentru săvârșirea altor abuzuri sau abateri. Textul alin.(5) din art. 20 al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 154/2005, atacat, cum s-a arătat deja în cele ce preced, permite ministrului sănătății să destituie pe loc, ca în perioada fostului regim

politic, aspect ce contravine principiilor reglementate de alin. (3) al art. 1 din Constituție.

În ceea ce privește revocarea membrilor consiliului de administrație, reamintim faptul că acesta are o componență mixtă, în care se regăsesc doar doi reprezentanți ai Ministerului Sănătății, restul membrilor fiind directorul general (numit prin concurs), reprezentanți ai autorităților autonome locale; ai Colegiului Medicilor din România; Ordinului Asistenților Medicali din România, respectiv ai Universității de Medicină .

Pornind de la această premisă, este nu doar nelegal, ci chiar absurd, față de principiile constituționale la care ne referim, să se admită că ministrul sănătății are dreptul de a revoca („invalida”) toți membrii Consiliului. Cel mult se poate admite mandatarea unor alți doi reprezentanți care să reprezinte ministerul, prin înlocuirea celor desemnați inițial.

În plus, art.25 alin.4 din Legea spitalelor prevede că *„Validarea componentei nominale a consiliului de administrație se face de către Comisia Națională de Acreditare a Spitalelor. Pana la constituirea Comisiei Naționale de Acreditare a Spitalelor, validarea componentei nominale a consiliilor de administrație se face, după caz, de către direcția de sănătate publică, Ministerul Sănătății, respectiv direcțiile de specialitate din cadrul ministerelor si instituțiilor cu rețea sanitara proprie”*; această validare „nominală” nu are semnificația unei „numiri în funcție” a membrilor consiliului de administrație, ci reprezintă o simplă operațiune administrativă prin care se ia act de componența consiliului menționat și care nu poate fi interpretată în sensul că ar acorda ministrului dreptul de a „concedia” prin „invalidare” toți membrii consiliului de administrație.

Aceeași imposibilitate de revocare/invalidare a consiliului de administrație de către ministru rezultă implicit și din simpla lectură a HG nr.168/2005, act în care nu se prevede o asemenea atribuție sau, cel puțin una, similară.

Faptul că cele două acte administrative fac referire la o așa-numită „restructurare” prin „invalidarea” respectiv „revocarea” membrilor celor două structuri colegiale de conducere din cadrul Spitalului Universitar de Urgență București nu are nici o acoperire legală, în condițiile în care nici Legea spitalelor, nici OUG nr.154/2005 și nici HG nr.168/2005, nu prevăd posibilitatea luării acestor măsuri prin actul unilateral de voință al ministrului sănătății.

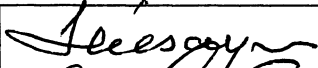

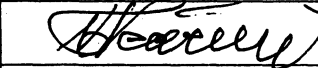
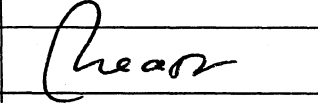
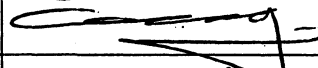
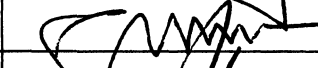

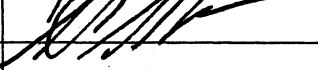
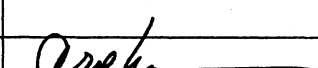
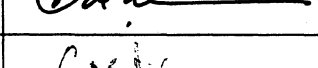
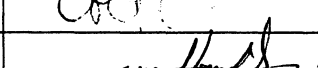
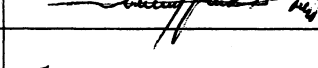
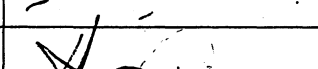

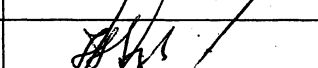
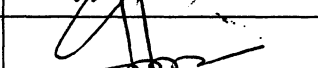
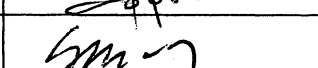
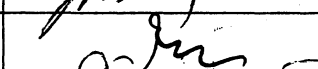
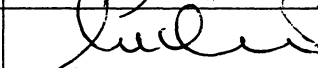

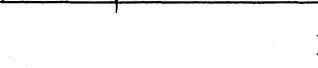
Ordonanța de urgență a Guvernului nr.154/2005, invocată ca temei de drept, nu precizează că „restructurarea” conducerii spitalelor presupune înlăturarea membrilor acestora, cu încălcarea dispozițiilor Legii spitalelor, pentru simplul motiv că acest act normativ are un obiect de reglementare total diferit – rectificarea bugetului de stat, deci nu are cum să vizeze înlăturarea dispozițiilor exprese, enunțate anterior, din Legea specială, iar textele invocate, alin. (5) al art. 20 din Ordonanță, sunt contrare Constituției. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 154/2005 este un act normativ, care produce efecte pe o perioadă determinată, limitate la o situație concretă, rectificarea bugetului, în timp ce organizarea, reorganizarea și restructurarea asistenței sanitare este o preocupare permanentă, o obligație a statului la dreptul fundamental al cetățeanului, prevăzut de art. 34 din

Constituție. Sub acest aspect, textul atacat ne apare ca fiind contrar și art. 135 alin. (2) lit. f).

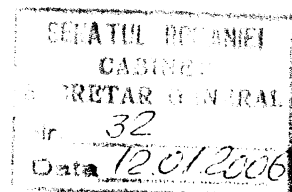
În concluzie,

Rugăm să admiteți sesizarea noastră, declarând textul atacat, din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 154/2005, ca fiind neconstituțional.

LISTA DE SEMNĂTURI
SENATORI CARE SUSȚIN
SESIZAREA DE NECONSTITUȚIONALITATE

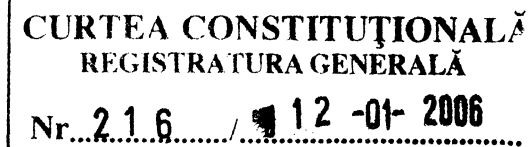
1.	Ion Iliescu Lider grup	București	
2.	Geoană I. Mircea Dan Președinte PSD	Dolj	
3.	Văcăroiu Nicolae Președinte Senat	Argeș	
4.	Solcanu Ion Vicelider Grup	Iași	
5.	Neagoe B. Otilian Vicelider Grup	Brașov	
6.	Georgescu Radu Cristian Secretar Grup	Mureș	
7.	Iorgovan Gh. Antonie Secretar Senat	Prahova	
8.	Chelaru I. Ioan Chestor Senat	Neamț	
9.	Arcaș I. Viorel	Sibiu	
10.	Athanasiu A. Alexandru	Bihor	
11.	Cozmâncă O. Octav	Suceava	
12.	Crețu I. Ovidiu Teodor	Bistrița-Năsăud	
13.	Crețu T. Corina	București	
14.	Daea P. Petre	Mehedinți	
15.	Diaconescu M Cristian	Constanța	
16.	Dîncu V. Vasile	Cluj	
17.	Filipescu N. Teodor	Ilfov	
18.	Florescu I. Ion	Gorj	
19.	Ion I. Vasile	Buzău	
20.	Maior L. George-Cristian	Alba	
21.	Mardare C. Radu Cătălin	Bacău	
22.	Mihăilescu N. Petru Șerban	Teleorman	
23.	Moraru Ion	Bacău	
24.	Nicolae Șerban	Ialomița	

25.	Novolan S. Traian	Dâmbovița	<i>[Signature]</i>
26.			
27.	Păunescu C. Adrian	Hunedoara	<i>[Signature]</i>
28.	Popescu E. Mihail	Vâlcea	<i>[Signature]</i>
29.	Popescu Șt. Dan Mircea	Prahova	<i>[Signature]</i>
30.	Rădoi S. Ion	Giurgiu	<i>[Signature]</i>
31.	Roibu S. Aristide	Vaslui	
32.	Sârbu I. Ilie	Timiș	<i>[Signature]</i>
33.	Silistru C. Doina	Vaslui	<i>[Signature]</i>
34.	Simionescu N. Aurel Gabriel	Brăila	<i>[Signature]</i>
35.	Stănoiu C. Mihaela Rodica	Olt	
36.	Ștefan C. Viorel	Galați	<i>[Signature]</i>
37.	Șter Gh. Sever	Satu Mare	<i>[Signature]</i>
38.	Tărăcilă I. Doru Ioan	Călărași	<i>[Signature]</i>
39.	Theodorescu V. Emil Răzvan	Botoșani	<i>[Signature]</i>
40.	Țilvăr P. Angel	Vrancea	<i>[Signature]</i>
41.	Toma I. Ion	Olt	<i>[Signature]</i>
42.	Țicău M. Silvia Adriana	Galați	<i>[Signature]</i>
43.	Ungureanu V. Vasile Ioan Dănuț	Arad	<i>[Signature]</i>
44.	Vărgău I. Ion	Tulcea	<i>[Signature]</i>

Parlamentul României
Senat

CABINET SECRETAR
Senator Antonie IORGOVAN

Nr. VIII/ 10

DATA: 11.01.2005

C ă t r e,

SECRETARIATUL GENERAL

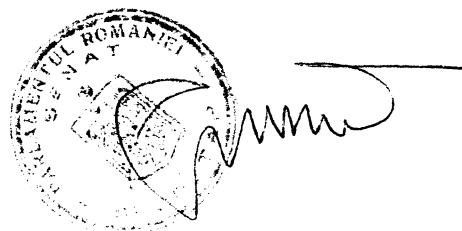
Domnule Secretar General,

În baza art. 27 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă înaintăm *sesizarea-completare* cu privire la alin. (5) al art. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 154/2005, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 1012 din data de 15.11.2005, aprobată prin Lege, în ședința din data de 20.11.2005, sesizare semnată de următorii senatori, potrivit tabelului anexat.

Vă rugăm, ca în baza textului legal invocat, să înaintați, de îndată, această sesizare-completare, Curții Constituționale.

Vă rog să primiți, Domnule Secretar General, expresia sentimentelor mele de aleasă stimă și considerație.

SENATOR,
Prof.univ.dr. ANTONIE IORGOVAN

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
S E N A T

C ă t r e,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În atenția

DOMNULUI PREȘEDINTE
Prof. univ. dr. IOAN VIDA

Subsemnații senatori, semnatori ai sesizării inițiale, în baza art. 146 lit. a din Constituție, revenim prin prezenta, potrivit semnăturilor în original, din tabelul anexat, cu o

SESIZARE – COMPLETARE

cu privire la neconstituționalitatea alin. (5) al art. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 154/2005, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 1012 din data de 15.11.2005, aprobată prin Lege, în ședința din data de 20.11.2005

După cum rezultă din prima afirmație a sesizării respective „subsemnații senatori, semnatori potrivit tabelului anexat, în baza art. 146 lit. a din Constituție, formulăm prezenta ...”, sesizarea inițială a avut ca temei lit. a) de la art. 146 din Constituție, care are următoarea redactare:

„Curtea Constituțională are următoarele atribuții:

a) se pronunță asupra constituționalității legilor, înainte de promulgarea acestora, la sesizarea Președintelui României, a unuia dintre președinții celor două Camere, a Guvernului, a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a Avocatului Poporului, a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori, precum și, din oficiu, asupra inițiativelor de revizuire a Constituției”.

De vreme ce s-a indicat ca bază a sesizării lit. a) a art. 146 din Constituție, care vizează controlul de constituționalitate a legilor, înainte promulgare, pe de o parte, iar în corpul sesizării, ca atare, se face precizarea expresă, că este vorba de o ordonanță aprobată prin

lege, în ședința din data de 20.11.2005, autorii sesizării inițiale și-au exprimat intenția de a ataca la Curtea Constituțională, în primul rând, **Legea de aprobare a ordonanței**. Cum, însă, legea de aprobare a ordonanței nu a adus nici o modificare textului alin. (5) al art. 20 din ordonanța de urgență, era de la sine înțeles că textul de bază, care urma să facă obiectul controlului de constituționalitate, era textul ordonanței.

Dacă prin legea de aprobare s-ar fi adus vreo modificare textului atacat, firește, sesizarea ar fi fost redactată în mod corespunzător, arătându-se că este vorba de aliniatul respectiv, așa cum a fost modificat prin legea de aprobare a ordonanței.

Se înțelege, de asemenea, că dacă ar fi fost vorba de un text nou, introdus prin legea de aprobare a ordonanței, în sesizarea Curții Constituționale, logic, trebuia să se menționeze că este vorba de un text introdus prin legea de aprobare a ordonanței în discuție.

Prin prezenta completare, dorim să înlăturăm orice neclaritate asupra intenției Grupului nostru parlamentar.

Argumentele de neconstituționalitate, dezvoltate în sesizarea inițială, prin raportarea textelor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 154/2005 la textele Constituției sunt, deopotrivă, argumente care învederează neconstituționalitatea legii de aprobare a acestei ordonanțe.

Atâta vreme cât, prin legea de aprobare a unei ordonanțe, în speță, a unei ordonanțe de urgență, nu se înlătură veninul neconstituțional din textul inițial al ordonanței, dimpotrivă, legea de aprobare îl conservă, este de la sine înțeles că, o sesizare de neconstituționalitate a textului de lege, înainte de promulgarea acesteia este, în același timp, și o sesizare de neconstituționalitate a ordonanței pe care aceasta o aprobă și, cum legea nu conține dispoziții noi, se subînțelege că argumentarea pe fond a neconstituționalității legii, prin raportare la art. 146 lit. a) din Constituție, echivalează cu argumentarea pe fond a neconstituționalității ordonanței.

Așa după cum rezultă și din anexă, conținutul Legii de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 154/2005 este foarte simplu: se aprobă ordonanța, cu o singură modificare, anume, abrogarea art.21.

De vreme ce, în cazul alin. (5) al art. 20, nu a intervenit nici o modificare prin legea de aprobare a ordonanței, legea conservând conținutul normativ al acesteia, este de la sine înțeles, așa după cum s-a precizat mai sus, că întreaga argumentare de neconstituționalitate a sesizării inițiale privește, deopotrivă, neconstituționalitatea legii, cât și neconstituționalitatea ordonanței.

Este vorba, aici, de aspectele de neconstituționalitate extrinseci, așa cum au fost reținute în considerentele Deciziei nr. 255/2005, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 511/16.06.2005 adică, cele care vizează regimul juridic al delegării legislative și al procedurii de urgență.

Pe de altă parte, este vorba de argumente intrinseci, care constau în încălcarea unor texte prin care se consacră principii de funcționare a instituțiilor, prevăzute de Constituție, ori drepturi fundamentale, după cum s-a statuat prin aceeași decizie a Curții Constituționale.

Edificatoare pentru argumentarea legăturii indestructibile între neconstituționalitatea legii de aprobare a acestei ordonanțe și neconstituționalitatea ordonanței de urgență, ca atare, este următoarea argumentare din Decizia nr. 255/2005 a Curții Constituționale: „Cu toate că obiectul sesizării de neconstituționalitate îl constituie Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2004, în exercitarea atribuției sale de control a priori, prevăzută de art. 146 lit. a) din Constituție și de art. 17 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 și în temeiul art. 3 alin. (2) din aceeași lege, potrivit căruia "în exercitarea atribuțiilor care îi revin Curtea Constituțională este singura în drept să hotărască asupra competenței sale", această instanță a statuat în mod constant în sensul că, într-o atare ipoteză, este competentă de a se pronunța și asupra constituționalității ordonanței de urgență astfel aprobate. Opțiunea Curții, în sensul arătat, este impusă, în prezent, de prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, potrivit căroră, "În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie". În conformitate cu aceste prevederi, prin efectul aprobării de Parlament a unei ordonanțe viciate de neconstituționalitate, viciul preexistent al ordonanței în cauză nu este acoperit, nu dispare, de vreme ce prin lege nu se poate deroga de la Constituție, ci, dimpotrivă, se transmite și legii de aprobare, care devine astfel, în aceeași măsură și pentru aceleași motive, neconstituțională.”

În concluzie, rugăm Curtea Constituțională să rețină că sesizarea de neconstituționalitate vizează Legea, adoptată în ședința din data de 20.11.2005, de aprobare a Ordonanței de urgență nr. 154/2005, mai precis, alin. (5) al art. 20 din această lege, implicit din ordonanță.